

Šestá

Na čí straně je mamka

Neuběhlo ani deset minut a na schodech na půdu se ozývaly kroky a hlasy.

Otevřely se dveře a vešla mamka. A za ní Marcela.

Bára vstala z postele, udělala obličej jako buldok před kousnutím a čekala. Byla připravená o půdu bojovat do posledního dechu. O každou píd' půdy.

Mamka se prošla kolem dokola, sem tam přejela prstem po oprášeném trámu nebo po rámu okna.

„Teda Báro,“ kroutila hlavou, „kdybych ti to poručila, tak se nedočkám.“

A Marcela řekla:

„Vidíš, Marcelko, sotva jsi přišla a jaký máš na Báru dobrý vliv.“

Bára zírala na svoji mamku a spalovala ji očima tak usilovně, že ani nepostřehla, jestli na to Marcela něco odpověděla. Proč jí musí mamka tak nadbíhat! A navíc na Bářin úkor!

Bára cítila, že jí začíná být zase do breku, ale ovládla se. Před Marcelou brečet nebude.

„Já jsem jen myslela,“ řekla Marcela tím svým líným rozmazleným tónem, „že tady bych nikomu nepřekážela.“

„Ale Marcelko, ty a Ivošek nám přece nepřekážíte,“ ujišťovala ji mamka.

Marcela hodila bradou k Báře.

„Jí překážím,“ žalovala. „Ať se teda nastěhuje zpátky do toho svého kamrlíku a já budu tady.“

„V naprosto žádném případě,“ odsekla Bára. „Já jsem tady doma a budu tady já! Ty se stejně stěhuješ ke kámošce, tak ti to na tu chvíli nestojí za to! A můj pokoj není žádný kamrlík!“

Marcela otočila hlavu a neodpověděla.

Mamka se na Báru nesouhlasně koukla a vykročila ke dveřím. Bára myslela, že mamka řekne, ať si to s Marcelou mezi sebou vyřeší samy, že je jí jedno, kdo kde bude spát, jen když nebudou hádanice, ale mamka zavolala přes rameno:

„Báro, prosím tě, pojď se mnou na slovíčko do atášku.“

Bára věnovala Marcelce výmluvný pohled a šla. Věděla, že ji nepřesvědčí, protože to nejde, když jí to dělá naschvál. Ale s mamkou by mohla být rozumná řeč. Možná. Mamka bohužel bývala odjakživa přísnější na ni než na Marcelu. Vymlouvala se, že to tak musí být, protože výchovné požadavky může rodič mít jen na svoje děti a na žádné jiné. Teta Sylva to dělala přesně obráceně. Snažila se vychovávat všechny ostatní lidi, jen Marcelu ne.

Když Bára přišla do mamčiny kreslírny, viděla, že mamka našla kresby, které včera tak zoufale hledala. To byla dobrá zpráva.

Mamka si všimla, že Bára kouká na obrázky, a oznámila: „Musím je předělávat. Tedy půlku. Mají být na šířku.“

Bára přikývla. Obvykle byly všechny obrázky v dětských knížkách na výšku, ale čas od času se vyskytla neočekávaná výjimka. Mamka někdy kreslila i přes noc a druhý den ráno spala, takže Bára musela vypravit Standu do školy. Ale právě začínaly prázdniny a na nástěnce v mamčině atášku bylo přišpendlené její i Standovo vysvědčení. Jedno s vyznamenáním, její. Bára se rozhodla, že má nárok něco chtít.

„Mami,“ řekla neústupně, „proč nemůžu být na půdě já? Marcela tady stejně nechce být. Domlouvá si bydlení u nějaký kámošky.“

Mamka zvedla krabičku s barvami a foukla na ni, aby ji oprášila.

„Nesmysl,“ zavrtěla hlavou. „Slíbila jsem tetě Sylvě, že Marcela i Ivoš budou tady. O žádném bydlení u kamarádky nebyla řeč a ani bych jí nepustila. Jsem za ni přece zodpovědná.“

„Fajn, já jí to vyřídím,“ odsekla jedovatě Bára.

Mamka si povzdechla.

„Báro, prosím tě. Měj rozum.“